

Radka

Denemarková

Peníze

od Hitlera

Letní mozaika

Host

Tuto knihu věnuji:

JANU DENEMARKOVI mladšímu.

Nebojí se dívat do slunce.

VLADIMÍRU VOLFOVI.

Nebál se dívat do slunce.

Což nemáme ke všem svým postavám
víceméně tento poměr: tohle jsem já,
a kéž mi Bůh odpustí?

(Graham Greene)

Člověk myslí, Bůh se směje.

(židovské přísloví)

Žádná podobnost není náhodná.

Všechny ty příběhy se staly. Pořád nevím proč.

Prolog

Denis svírá v ruce zelenou, zašpičatělou lopatku a noří ji do změkklé, narudlé hlíny. Nasáklé, nacucané vodou po noční průtrži mračen.

S vyplazeným jazykem, kterým se chvílemi úporně opírá o bílý plůtek zubů s dvěma chybějícími laťkami, zadupává miniaturní rýč hloub a hloub, nástroj překotí a vyrýplou hromádku odloží na rostoucí kopeček vedle pravého kolena. Mlaskavými ranami oplácává vznikající mohyly. Má rád tu mazlavou hmotu. Pak lopatku odloží. Teď zavrtává vztyčený ukazováček. Až po druhý kloub prstu, hlína prst obepíná s příjemnou mrazivostí, ale i zalézá za nehet, natlačuje se, rozšklebuje hranici mezi masem a nehtem, zemina rozráží bolestivou překážku, sunout prst nezměněným tlakem dál by slast proměnilo v trest. Denis prst spěšně vynoří. Zvědavě prohlíží kolík zohyzděný nabalenou hlinou, prohlíží ho ze všech stran, přiloží k tváři. Rozetře pruh přes levou i pravou tvář, středem čela, pod krkem rozpatlá pruh přes pahrbek ohryzku.

Číhající indián na válečné stezce.

Ušmudlanou rukou znovu pevně obejmě oprýskanou zelenou rukojeť a začne odlupovat, odkrajoval pláty zemin, hlíny prorostlé a stmelené kořínky trav a plevele. Trvá to několik minut, než se lopatka ohne, zarazí a strne nad vzdorující, tvrdou překážkou. Denis povolí. A podlouhlé

řezy promění v jemné, horečnaté odsekávání hlínovitého gyrosu. Když udýchaně skončí, leží před ním nápadně dlouhá a úzká mísa s podivnými výstupky, vrásčitými puklinami a dírami. Bílá mísa. Zdvihne ji a čistí. Vylupuje z ní zbytky nečistot. Oplachuje ji dětskou konvičkou, také zelenou, s červeným rypáčkem kroupky. Odběhne jenom dvakrát. Aby konvičku naplnil špinavou dešťovou vodou. Ze staré narezlé vany, kterou před lety pohodili u jahodového záhonu. Aby se v ní Denis mohl v létě cachtat. Očištěnou, vyprázdněnou, proděravělou mísu otočí. A zdvihne.

Dívá se překvapeně do dvou prázdných otvorů. Očních důlků.

Je to lebka.

Lidská lebka.

Pětiletý Denis ji opatrně přenese z jabloňového sadu na písковиště.

Široce rozkročená Žena si bezmyšlenkovitě utírá ruce do kárované, bíločervené utěrky. Jsou dávno suché, ale ona je otírá, masíruje nezvykle dlouho, ztracená ve svých útržkovitých vzpomínkách, které se snaží pochyvat, slepit, utřídit. Utěrku přehodí přes oprýskanou, několikrát přetíranou kuchyňskou židli nedaleko sporáku. Vezme bělostný porcelánový talíř s modrými ornamenty, který kontrastuje s její venkovsky ošlehanou tváří, naklade souměrný vějíř houskových knedlíků a do vzniklé vyschlé tuňky vlije kovovou naběračkou tmavohnědou omáčku s třepeninami masa. Opatrně, aby knedlíkovou bělost nepotřísnila.

Horký talíř postaví v jídelně před muže, který si už omyl unavený obličej a vyhrnul rukávy modrobílé flanelové košile. Muž hltavě a beze slova jí. Žena sedí vedle něj

a pozoruje černé chmýří na hřbetu mohutné ruky s ulámanými nehty, milované ruky, která neohrabaně svírá stříbrnou lžící. Neunavitelný bagr, který odstraňuje nános v talíři.

Žena vstane jenom jednou, aby si z kuchyně přinesla zapomenutou utěrku, má ji položenou na klíně, drží ji pevně a co chvíli si do ní utře suché, popraskané, zarudlé ruce. Muž vytře posledním, nadýchaným kouskem zbylou omáčkovou stopu, sleduje ji pečlivě, dvakrát zakrouží kolem talíře. Teprve když nacucané sousto zmizí v mužově nenasytném chřtánu, Žena se osmělí. Řekne spokojeně funícimu muži, že našla Denise na pískovišti, jak si dělá bábovičky, *otloukej se bábovičko, jestli se mi nepovedeš, budeš bita jako žito.*

Muž si mohutně řhne a upije piva z chladivě orosené lahve, ačkoliv má před sebou sklenici vyrobenou speciálně pro tento účel, s nezvyklou rytinou.

„No a co má jako bejt?“

Našla Denise, jak si dělá bábovičky. Seděl na bobku uprostřed hromady písku, obklopen obrovskými kopci podivně zborcených, pískových tvarů. Tmavě žlutavými kopci s prohlubeninami a výhřezy. Podobnými těstu, které se v troubě před dopečením vylilo z formy. Denis soustředěně plnil mokrým pískem podivnou, proděravělou nádobu.

„Jestli ti sebral něco z kuchyně, tak mu prostě jednu vraž a příště už si dá majzla.“

Žena se nadechne a pokračuje nerušeně v řazení *svých* slov. Přistoupila k pískovišti blíž, Denis vyčkávavě mlčel, asi vycítil, že našel něco vzácného. Posvátného. Poklad. Jen zatím nevěděl jaký. Žena mu tu podivnost křečovitě vyškubla ze zasviněných prstíků a odnesla do kůlny. Denis za ní mlčky a vzdorovitě cupital, rval ji za sukni, pral se s ní. Vražila mu facku.

„No a co, tak už se, krucinál, ženská, konečně vy-máčkni!“

„To není... běžná věc. Je to... to je...“

Ženě jako by do krku někdo vecpal celý ten zmizelý vějíř knedlíků a promíslil je s hmatatelným strachem, který jí roztrásl hlas.

„Chci, aby ses na to podíval sám.“

„No tak to přines sem!“

„To nejde. Musíš se mnou. Zvedni se, jdem.“

„Kam?“

„Do kůlny.“

Muž se neochotně vztyčí, utáhne povolený opasek a stáhne jím masu tuku kolem boků.

„To je ciráťů kvůlivá ňáký blbý hračce.“

Noc.

Prořízne ji světlo, do něhož vstoupí dvě postavy. Na zápraží se zastaví. Rozštěká se první pes. Sousedův. A pak celá smečka, vesnicí proběhne staccatový signál ostražitosti. Pes pozná svůj omyl, předá ostatním uklidňující zprávu a vesnice znovu ztichne. Teprve pak se dvojice rozpohybuje.

V kůlně není žárovka, muž rožne oko baterky. Hromadí se tu harampádí. Staré věci, které by se jednou mohly hodit; většinou si už na ně nikdo nikdy nevzpomene. Polámané hrábě a staré vidle na snopy. Šrotovník na obilí. Rozdvojené rýče. Lis na slámu a ruční pohrabovačky. Nízký regál s vylámanými policemi. Vysoká dětská malovaná židlička. Němé, vykuchané, rozložené rádio. Fukar, rozbitý mlýnek na čištění obilí. Otlučená malovaná almara, které se nedovírají přední dveře; pravá polovina se zplihle uvolnila a klekla k zemi.

Světle zelená kredenc s posuvnými, skleněnými dvířky a vylámanými šuplíky bez držadel.

Na kredenci trůní tmavohnědá papírová krabice s nápisem Elektrolux, zatížená starou knihou v kožených deskách. Žena vytrhne muži z ruky baterku. Je natolik fascinovaná papírovou hnědí, duchem nepřítomná, že muž svůj odpor spolkne. Blíží se ke krabici. Muž škobrt ne o převrženou židli s protrženým, proplétaným sedátkem.

„Zatracená práce, jestli se tu motáme zbytečně a kvůlivá nějaký blbině!?“

Žena se mlčky zastaví před krabicí. Mlčky podá muži baterku, mlčky zdvihne knihu vázanou v kůži a pohodí ji na zem. Muž si posvítí na nesrozumitelný nápis vrytý švabachem do kožené vazby. Žena obřadně odklopí křídla krabicového krytu a ustoupí. Mlčky naznačí, ať se muž podívá sám. Čeká.

„No tak, jen se podívej!“ Muž si odplivne.

„Jak ten idiot tu čuším.“

Hrábne do krabice, vyloví tvrdý bílý předmět. Svítí na sešivanou, nesouměrnou kouli. Otočí ji a ztuhne, baterka zostří kontury zpevněných míst, srůstů švů a upozorní na temné prohlubně prázdna. Očnice. Obličejový skelet. Muž lebku prudce odhodí zpátky.

„A do prdele! Do prdele, do prdele! — Kde to sebral?“

„Říká, že to vykopal na zahradě.“

„Na kerý zahradě?“

„Na kerý asi, na naší! Co začíná jabloňovej sad. Renety a ty holovouský malináče.“

Muž si hrčivě odkašle a odplivne.

„A to našel... to si hrál... to vyčenichal jenom todle?“

„Jenom tohle.“

„No, co na mě tak vejráš, co na mě tak čumíš, třeba, třeba to je takovej ten, ten neandrtálec, co je dneska vyhrabávaj a píšou vo tom v novinách, dyť to vůbec nemusí bejt...“

„Co budeme dělat?“

Muž pochopí. Není ta správná chvíle na fantazírování. Oni dva si lhát nemusí. Žena to dává najevo svým pevným postojem, ale i roztřeseným hlasem. Zvlhlýma očima. Muž konstruktivně zvěcní.

„Najdem zbytek. Musí nám říct, kde to našel. A ty si pro něj připravíš nějakou pohádku.“

„Už spí.“

„Tak ho probudíš!“

O půl hodiny později stojí Denis u okna svého rozlehlého pokoje v prvním patře. V závoji záclon. Ukrývat se nemusí, ti dva dole jsou příliš zaujati svou prací a ukonejšeni noční černotou. Ale Denis je vidí. Vidí muže a Ženu, jak horlivě odhrabávají zeminu kolem místa *jeho* pokladu, zorávají půdu *jeho* lebky, prohmatávají lůžko neznámé bytosti. A nad nimi ševelí listí jabloní, které za měsíc popadá, které každý rok popadalo a smísilo se, přikrylo spáče a ulehčilo mu, rozpadali se společně, než lůžko objevil Denis. To Denis ho měl objevit, čekalo na něj. Muž a Žena vytahují pokroucené lačky a bílé tyče a zvláště tvarovaný košík. Tehdy Žena zavravorá, opře se o kmen jabloně a zvrací.

Denis se dívá, jeho vzdor roste. Ty hračky patřily *jemu*, *on* je měl objevovat. Jednu po druhé. Oni mu je ukradli. Ty hračky jsou *jeho*. Zítra si je vezme zpátky. Denis je unavený, oči se mu klíží, nevydrží stát. Docupitá k posteli, položí vedle sebe plyšového medvěda, přikryje se. Než usne úplně, radostně si představuje, jak vedle něho leží nalezená bílá

hračka a v jejích důlcích se rozsvětluje barevný ohňostroj pohádkových světů.

Dlouho nezmizí z Denisových dětských představ. Až za dva roky ji překryje a vytlačí narození sestry Nataši. Kdy ho začne fascinovat křehkost a krása živého lidského těla.

Návrat

první

(léto 1945)

Mrazivá krusta

Po návratu *odtamtud* žiju jako pod tlustou vrstvou ledu, na kterém všichni ostatní dychtivě bruslí, s radostně rozpálenými tvářemi. Hluboko pod ledem. Neviditelná. Osamělá. Tušená. Bezmocná. Odsouzená čekat, kdo udělá poslední gesto, tečku za nepovedenou větou, zašlápne tenounkou, vysunutou slánku. Zatavenou v mrazivé krustě.

Vracím se domů. V mylném pocitu, že toto je stále ještě můj domov. Palčivě horko. Vyhýbám se i prašným cestám. V těžko odůvodnitelném pudu sebezáchovy. Teď už můžu jít středem. Rázovat horkem rozškvařených silnic jako ostatní. Už se nemusím bát. Je po válce.

Raději se ještě bojím.

Vytuším vztyčený prst kostelíka, červeň natěsnaných střech a podlouhlou nudli zámečku i budovy našeho statku. Vláčím se škarpami, nohy si nechávám ošlehávat žahavými kopřivami, těmi zelenými pilkami, *řežu dříví na polínka, ať má čím topit maminka*, to jsme zpívali nad propletenýma dětskýma rukama s maminčinými štíhlými křídly. Její vystouplé modré žíly na zápěstí, ty skrýt neuměla, na tepající potrubí těla ještě žádný krycí kosmetický přípravek nevymysleli. Večer se její ruce leskly voňavou mastnotou. Promasírované speciálním krémem v noci odpočívaly.

Odpočívaly vlastně i ve dne.

Třesou se mi kolena.

Padnu do polehávající, seschlé trávy. Pod vysoké slunce. Vyhmátne si mě. Neomylně. A na obnaženou bělost rukou a nohou vychrstne proud horkých jehliček. Jsem snadný terč. Každý si hledá svůj terč. A najde. Vždycky je někdo o stupínek níž. Bezbrannější.

Odkrytější.

Pozoruju zblízka rozpohybovanou zem. Z výšky je klid. Nehybnost. Pod lupou nervní panika. Hmyz. Mravenčí. Střevlíci. Tesařík. Cvrčci. Sviňky. Beruška. Zelená ko bylka. A pavoučí úprk. Zatímco mě seshora roztavuje žár, oni se vyhýbají studeným slaným krůpějím, které já zastavit neumím. Zabívám havěť slanou průtrží, utopí se v mém smutku, palčivě bezmocném smutku. Už nic nebude jako dřív. Nikdy se nebudu dotýkat *jejich* kůže. Kůže chránící živoucí těla. Nikdy nebudeme pohromadě. A i kdybychom byli... Kam bychom odložili bezprostřední minulost, jak bychom se vyhrabali a vylhali z jámy. Ve které rodina uvízla. Moje dětství. Co všechno tam uvízlo... Je to pryč, no tak, je to pryč.

Zbyl náš statek. Zdi, za kterými se schovám a obrním, za kterými se sesunu k zemi, abych se pak znovu postavila na nohy, zdi, za kterými se posilním šťastnými vzpomínkami. Zdi, za kterými se schovám a obrním, za kterými...

Země puká. Kolébám hlavou sem a tam. Těžkým závažím zamáčknou a rozdrtním prchajícího mravence. Zbytky mravenčího těla rozválím prostředkem čela; moje nalepené znamení smrti. Prsty se zachytávám trávy, vyškubávám ji po trsech. Dokud nevytizí nutkání řvát a ječet a nehty si rozdrásat předloktí, zatnout nehty hluboko do kůže a nepovolit, rozpřáhnout ruce a vši silou udeřit do obnaženého

hřebíku, stisknout v dlani sklenici a rozdrtit na skelnou paděl. Rvu nevinnou trávu. A jitrocel. Bílý heřmánek. I dobromysl. Dokud se neunavím, dokud se nesvalím.

Oslení mě sluneční láva. Ležím na levém boku. Schoulená. S koleny pod bradou. Jako plod v matčině břiše. Možná jsem pár minut zdřímla. Možná jen omdlela. Slunce praží a opéká moji pravou tvář. Levou zchladila zem nasáklá slzami. Vstanu. Jako zbitá. Upravím si blůzku a sukni. Nemilosrdně ze sebe smetu přichycená stébla trávy. Nahmatávám okraje podél sukne a vsunu prst pod lem tam, kde se rozpáral. Jako do náprstku. A nasliním. Hrdlo mám vyschlé. Nehtem obaleným ve zvlhčené látce z čela seškrábnu a vydrhnu rezavé zaschlé zbytky mravenčího těla. Sukně se přetočí a zdvihne celá, utvoří kolem mne kornout. Jsem v zákopu. Od pasu nahoru. Znovu nasliním. Překlopím kornout. A přidřepnu, abych přetřela zaprášené boty s přezkou. Které mi v Praze nazula vystrašená teta Ottla. Chtěla jet se mnou. Vyklouzla jsem jí, vztekala jsem se. Domů se vrátím sama. Jsem už přece dospělá.

Při pohledu na ostře zelenou trávu příkopu s nahnile rudými třešňovými plody, do nichž se nabodává hejno vos, potlačím nutkání zvracet.

Ves se zdá být liduprázdná. Nikdo nevybílá z bílých domků, jak jsem si vysnila. Nikdo mě nevíta, neobjímá, nelituje. Nevnučuje plný talíř. Zazmatkuju ze strachu, že nikdo nepřežil...

Možná ten na ježka ostříhaný tvor nikoho nezajímá, protože se nedrží tátovy ruky. Vedle té holky nerázuje respektovaný, klátivý muž v klobouku. Muž, který vzbudil

pozdvížení, když za temného dunění motoru projížděl návsí na dlouhém motocyklu. *Originální koncepce Čechie-Böhmerwald*, vysvětloval nadšeně a hrdě zvědavým mužským pohledům. Nechával je obludu osahat, zařídít si, objet celý zámeček. Jednoho po druhém. Osobně svezl dokonce i zaskočeného holiče Kleina; ten se natřásal s břitvou v ruce, v zmrazené pozici úslužné poklony. To burácivé monstrum mě tehdy děsilo, cestovní model uvezl kromě řidiče i dva pasažéry. Když maminka po první jízdě slézala dolů, opírala se o tatínkovu dlaň, aby udržela rovnováhu. Točila se jí hlava. Zděsila se skvrny od oleje na nových smetanových šatech, šitých na míru, do ucha tatínkovi rozčileně šeptla *nechci skončit jako Duncanová*. Od té doby k tatínkově nelibosti na zázračný model nenasedla. Já ano. Tehdy vybíhali, tehdy se klaněli, tehdy mávali. Smáli se a mávali. Možná se jen smáli. To monstrum mě děsilo a dnes bych si tolik přála, abych za zády zaslechla burácení hromu, uskočila. A uviděla skvrnu od oleje na smetanových šatech.

Do mozku mi někdo zasouvá fotografii, která se zasekne. V okrajích stráží dlouhý motocykl dvě dospělé postavy. Maminka v krajkových, smetanových šatech a v kloboučku, který si přidržuje pravou rukou. Otec v černém úboru, rozkročen, jednou rukou opřený o motocykl, druhou frajersky v bok. A na dlouhém sedadle, jako v hledišti, s překříženýma nohama, v bílých podkolenkách mí sourozenci. Rozálie. Adolf. A uprostřed já, s nedopnutými patentky na modrých sametových šatech, které jsem na sebe před focením spěšně hodila. Adin se pitvořil.

„Wie hatte sich die Schwester denn so schnell angezogen?“

A s obrovskou mašlí ve vlasech.

„Do vlasů ti usedl motýl,“ přečesala mě maminka, „jen mu načechráme křídla.“

Zastavím se v jabloňovém sadu. V našem jabloňovém sadu.

Jsem doma.

Srdce v hrudi prudce bubnuje, takové nesnesitelné dusno a já nemohu ovládnout zimniční třas. Na každém čtverečním centimetru vyslídím dotek svých nejbližších. Dotek života, který jsem žila. Teď život pozoruju. Však já najdu způsob, jak život přežít.

Musím se sebrat, ovládnout nadouvající se oční víčka. Ne se před cílem zhroutit jako před hodinou. Tam. Na oslněné louce v blízkosti škarpy se zkroucenými třešněmi. Všechno bude dobré, jsem v bezpečí, zvířátko zaleze do svého pelechu. S něžnou letmostí se dotýkám jabloňových lístků, větví, lačkové konstrukce altánu, přejdu rozlehlý, leštěnými kameny vydlážděný dvůr. Až k vyřezávaným dveřím se speciálním kováním. S ornamenty propletených hadích těl, které navrhovala maminka. A které pro ni pečlivě vyrobil mladý kovářův pomocník Ládínek Stolař.

Ztuhlými prsty obejmu kovovou vlnovku černé kliky, překryju hadí obrazce. Zatlačím plnou vahou svého těla. Je odemčeno.

Vejdu.

Nemilosrdná rána naděje přímo mezi oči. Na vysokém stojanu v hale visí tatínkův klobouk, ještě tam visí, nestačil si ho *tehdy* nasadit, přestože bez pokrývky hlavy z domu nevycházel. Nikdy. Nestačil si ho *tehdy* nasadit, když ho gestapo odváželo. My se zaskočeně dívali. Jak se potupně drápe na korbu malého nákladáku, kde už kdosi seděl; posouvali se, aby mu udělali místo. Zaskočeně jsme sledovali

i maminku, k níž jsme rozpačitě vzhlíželi. Která neplakala, nerozčilovala se, nepanikařila. Říkala jsem mu to, mezkovi, počkáme nějakou dobu u našich, v Praze, ve vnitrozemí, pak by se vidělo.

Věřila, že se tatínek vrátí. Že je to omyl. A nejvíc se jí dotklo, že tatínka neposadili do osobního auta, že musel na rozhrkané nákladní auto k ostatním. A že mu neurvale strhli pásku, kterou si spěšně navlékal.

Nikdy jsem ho už neviděla. Nikdy.

Teď můžu nahmátnout jeho klobouk.

Horká čočková polévka

Dveře napravo vedou do jídelny a kuchyně. Pocítím mravenčení. Jak mi maminka bubnovitě přejížděla jemnými prsty po zádech, podél celé páteře. Odshora až dolů. Odshora dolů.

„Sed' rovně a nehrb se, budeš zkroucená jako paragraf.“

Starší sestra spiklenecky mrkala, *vydrž, tím já si prošla taky*. Bratr se uchichtával, *na tu platí jen pořádná herda do zad, na mazánka mazanyho*.

Svírám druhou kliku svého domova.

Odhodlávám se otevřít.

S poslední, nesnesitelně poslední nadějí, že u stolu budou sedět všichni. Že se čeká na zpozdilou. Která se vzdálila, propadla do černé jámy, vyškrábala se z ní. A s rozedranýma rukama se navrácí zpátky do světa, který načas přetřela pokřivená noční můra. Pootevírám dveře, budu sedět rovně, už vždycky budu u stolu sedět rovně, jako pravítko, budu sedět rovně, maminko, slibuju, slibuju, jenom ať jsi tu, vračím se jiná, skoro dospělá, ne, *jsem dospělá*, dětská slova se rozkutálela a vytratila, kůže zvrásněla, prosím, pane Bože, prosím, ať jste tu, ať tu sedíte a usmíváte se, ať se smějete a natřásáte, ať se chechtáte jako šílení, ať se smíchy válíte po zemi a popadáte za břicha. Jak jste si ze mě vystřelili. Že jsem v té kruté hře obstála. Že žijeme. Žijeme.

Než průchod rozevřu, napočítám do sedmi. Šťastné číslo.
V jídelně skutečně někdo stojí.

Vydechnu úlevou, chce se mi rozběhnout, schoulit se na ženských ňadrech. Ale cosi mi znehybní nohy. Obezřetnost. Vypěstovaný instinkt. Necítím známé pachy.

Někdo tu stojí. Ale není to maminka. Ani naše kuchařka. Není to ani moje sestra.

Je to cizí Žena.

Mladá, vyděšená Žena s vystouplým břichem. V zástěře. Nalévá naší sběračkou sedícímu muži horkou, čočkovou polévku, zahuštěnou fazolemi a kroupami. Do hlubokého květu talíře. Do talíře z našeho bílého jídelního servisu s modrým vzorem. Se vzorem, který pro vídeňskou porcelánku navrhovala moje maminka.

Strneme všichni tři.

Muž nervózně otře ústa. Hřbetem dlaně.

„Co tu chceš? To neumíš zaklepat?“

„Zaklepat? Proč zaklepat?“

Už mám zase pláč na krajíčku, polykám ho, vracím slzy, co se derou na startovní čáru, hlasivkami je předhoním.

„Já tady bydlím. Já jsem Gita. Gita Lauschmannová. Můj tatínek si koupil první motocykl v kraji a sedával v tom koženém křesle za vámi, v rohu.“

Co to plkám za nesmysly. Radši řečnit, než nechat prostor brekotu.

Trhnou sebou. Žádná radost, žádné pousmání a jásání. Nic. Žádné pobídnutí ke stolu a druhý zalitý talíř pro můj kručící žaludek. Nic.

Jsem unavená, jsem rozrušená, jsem přepjatá. Chci to mít za sebou. Lehnout do své postele, rozvalit se na lajntuch.

Chce se mi zaječet, chce se mi ječet s roztaženými prsty. Já jsem přece Gita Lauschmannová! Dcera muže, kterého vítr rozfoukal. Než napochodoval do plynové lázně, nadzdvihl prý imaginární klobouk a dal přednost staršímu muži, až po vás, vážený pane. Já jsem Gita Lauschmannová! Dcera vzdělané a velkoměstsky vychované maminky, ovoněné oděrem evropských kaváren, která si tu tak těžko zvykala. A proto jí otec postavil tuhle podlouhlou vilu. Honosné budově se ve vsi s rozpačitou závistí říkalo zámeček. Já jsem Gita Lauschmannová! Dcera dřiče, který zaměstnával a živil většinu ukoptěných pobudů z okolí. Tak co si tu, vy slouhové, rozvalujete upoceně zadnice na našich židlích, co si to vůbec dovolujete? Já jsem Gita Lauschmannová, seberte svých pět švestek a vypadněte.

Neřeknu nic. Ječím uvnitř. *Odtamtud* se vracím nasáklá studem, který zpochybní jakýkoliv nárok. Nárok na cokoliv. I na vzduch, který dýchám.

„No a co má jako bejt?“

Muž se vzpamatoval první.

„Já... já jsem Gita Lauschmannová. Tohle je náš dům. Já jsem se vrátila.“

Musím zdrhnout. Už to vím. Jsem vycvičená. Zavětrím nebezpečí. Víím to v momentě, kdy se muž prudce vztyčí. Tak prudce, že rozkomíhá hladinu husté hnědé polévky. Vyšplíchne na náš ručně vyšíváný bělostný ubrus. Víím to ve chvíli, kdy Žena zbledne, jako v transu vrací naběračku do běloskvoucí polévkové mísy s reliéfy secesních motivů a vyjekne.

„Ne, už néé.“

Muž si mě pohledem měří, mluví k Ženě.

„To je k neuvěření. Tak voni si ty spratci prostě nedaj pokoj nebo co?!“

S někým si mě spletli. Masa zbylé polévky se pohupuje, dosedá na dno talíře, navrací se do koryta, z buclaté mísy se kouří, mužova ruka je silná, porostlá černými chlupy, mohl by mě lesklou lžící vši silou pinknout doprostřed čela, mohl by mě popadnout za dorůstající porost, zaškubat, potopit hlavu do horké bahenní lázně. Jako do latríny. Vyrazím, pádím kolem tatínkova klobouku, vybíhám dřevěnými dveřmi směrem k budovám statku, pudově vyhledávám nejjistější úkryt, odhaduju šance. Sebezáchovné instinkty. Vypěstované *odamtud*.

Vřítím se do kůlny, zalezu před hnědou mazlavostí s rozvařenými knoflíky. Vletím do trpěné kůlny, kde jsme si hrávaly jako děti. Zalezu do vetché kůlny, kterou chtěl tatínek zbořit. Na jejím místě plánoval vystavět velkorysé muzeum. Sesednu na bobek. Nenáviděný třas. Točí se mi hlava. Opřu si ji o kolena. Na udusané podlaze se šponuje chlupatá housenka. Odmrští se o kus dál. A znovu vyšponuje. Neustává.

Co se to ksakru děje? Proč a před kým se tu schovávám? Před kusem žvance v nesprávné ruce? Nespletla jsem si vesnici? Zůstanu, než něco vymyslím. Než ten hukot v hlavě odezní. Srdce se jen nerado uvelebujе zpátky ve svém rytmu, chtělo by se prodrat, dunivě probouchat hrudí ven.